

FEDERALISMES, DESVERTEBRACIONS I LIDERATS EN PERILL

Madrid, palau de congressos

Amb els partits en hora baixa, el panorama a la tardor, esguitat de pròxims congressos, es presenta amb un aspecte general de fira crispada. Les tensions entre líders han augmentat i alguns caps visibles de la política estatal poden començar a rodar.

J. Azcanio (Madrid)

L'Estat espanyol serà, en els pròxims mesos, quasi un immens palau de congressos. Els partits polítics i alguns sindicats han fixat la tardor i l'hivern, probablement perquè la calor serà menor, per debatre sobre els seus problemes i sobre la complexa situació política actual, tremolosa davant la impossibilitat d'una concertació progressiva, uns partits que semblen haver entrat en crisi oberta i una absència general d'alternatives davant dels problemes generals.

Però és en el camp socialista on es situa el principal terreny de debat ideològic. L'esgotament relatiu del model de govern que primava l'eficiència immediata sobre totes les coses, la pèrdua de vots en les darreres eleccions autonòmiques i locals, l'agreujament de la crisi amb UGT, davant les divergències sobre la necessària societat del futur, i la falta de debat intern, almenys fins ara, en el que s'ha denominat la família socialista, han col·locat el partit que governa l'estat davant la ineludible necessitat d'abordar problemes fonamentals que havien estat deixats de costat al llarg de la difícil, atzarosa i fins a cert punt miraculosa, transició democràtica. El PSOE, que ha fixat el congrés per a gener del 88, passarà els pròxims mesos definint els límits del debat i intentant recompondre les relacions amb UGT, i tot això, a hores d'hora i en aquesta societat, és quasi un debat d'estat.

La proposta federalista

En aquest marc, la proposta del PSC de reobrir el

debat sobre el federalisme com a possible solució al *desmadre autonómico* ha afegit més confusió i incomoditat als màxims dirigents socialistes. Perquè la proposta dels socialistes catalans ha tocat una fibra sensible: l'ànima històrica dels socialistes, culturalment i ideològicament federalista, però a la qual el temps, les pors, les necessitats i els pragmatismes, han anat dissenyant un espai jacobí que no ha deixat de créixer. L'aparentment innocent proposta de la direcció socialista catalana, amb les implícites suggerències de reformar la Constitució, ha esqueixat la família socialista, en uns moments en què s'apressa a tenir un debat fonamental, sense que, d'altra banda, n'arribi a transcendir la importància vital.

Però la crisi socialista és, en gran part també, una història d'hommes i de noms. Si en el PSC és fàcil apreciar l'estira i amolla de **Raimon Obiols** i **So-**

lé Tura, entre els quals **Maragall** fa malarabismes, conscient que ell n'eixirà reforçat, en el PSOE estatal la pugna UGT-partit té també a veure amb una història personal entre **Felipe González** i **Nicolás Redondo**, que pensen cadascun que ha estat traït per l'altre, en l'amistat consolidada en el congrés de Sudesnes, que ha coincidit amb uns intents no massa discrets des de La Moncloa per trobar un substitut còmode per a la secretaria general d'UGT.

Alhora, la distància ha anat creixent entre els guerristes, el corrent que representa la tradició socialista, des de l'esmentat congrés de Sudesnes fins a la data, i els anomenats socialdemòcrates, els quals **Redondo** denomina *gente guapa*, és a dir, els homes de **Solchaga** i **Boyer**, als quals la situació econòmica ha col·locat en la cresta de l'ona, amb el suport total de **Felipe González**.

Si aquesta divergència no ha arribat

Raimon Obiols: A Madrid les propostes del PSC han mogut raons.

*Herrero de Minón
conspira contra
Mancha. Baix,
Gerardo Iglesias,
¿pròxim al final?*

més lluny, és perquè els guerristes, que criden als que volen sentir el seu malestar contra la política econòmica, encara no s'han atrevit a criticar el president **González**, llevat de comptadíssimes i molt privades ocasions. Les contínues afirmacions públiques d'**Alfons Guerra** que deixarà el govern i tornarà a Sevilla, abans d'entrar en un enfrontament amb **González**, constitueixen una declaració de fidelitat que impedeix la fractura política en les altures.

Per això, és significatiu que en la passada reunió de Xàbia, conclave anual dels socialistes per debatre en secret els seus dubtes i les seues certeses sobre el futur, hi haja hagut una especial participació, per primera volta, de nombrosos càrrecs mitjans d'UGT, i que en algunes de les ponències s'haja insistit en la necessitat de rescatar diverses propostes de **Marx**, que «encara tenen vigència», com afirmava un alt càrrec del sindicat. És indubtable que, després de cinc anys de pragmatisme desideologitzat, avui els socialistes busquen la reconversió d'un pensament modern, sense abandonar el terreny conquistat.

Una dreta paralizada

Però en el mateix esquema socialis-

ta pesa la persistent desvertebració de la dreta. Ni amb **Fraga** ni sense, ni amb **Suárez** ni contra ell, els conservadors han estat capaços d'articular una alternativa de poder democràtica i integradora d'una part significativa de la societat. Aquest fet, la por de l'esquerra

a una desestabilització per aquesta via, els colps d'ETA, que aguditzen aquest problema, i els creixents conflictes socials, estan moderant molt, no ja només la política socialista, sinó fins i tot la seua disposició per a dur el debat actual fins a les darreres conseqüències.

La crisi gallega, les conspiracions de **Miguel Herrero de Minón** contra **Hernández Mancha** i la més recent operació muntada per sectors de la banca per substituir el mateix **Mancha** per **Abel Matutes**, reflecteixen la falta de claredat del conservadorisme espanyol i la seua incapacitat per organitzar una alternativa que dure més d'una legislatura.

Ara mateix, el principal partit conservador, AP, és dividit entre els que es consideren legítima direcció perquè **Fraga** els hi posà, **Hernández Mancha**, **Alberto Ruiz Gallardón** i companyia, els que segueixen fidels a **Herrero de Minón**, parapetats en el grup parlamentari, i el recent grup de conspiradors que fan costat a **Abel Matutes** i que compten amb personatges com **Carlos Robles Piquer**, cunyat de **Fraga**, **Félix Pastor**, un dels fundadors del partit, la inefable **Isabel Tocino** i **Àngel Sanchis**, l'home de les finances i de qui es diu que els homes de **Mancha** tenen un curiós dossier que alçaria bullotfes. Encara així, sembla que inclús els mateixos homes de **Mancha** comencen a marcar distàncies respecte a ell, i **Juan Ramón Calero** i **Arturo García Tuzón** cada vegada critiquen més

XI CAMPANYA CARLES SALVADOR

CURSOS DE LENGUA I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

NIVELLS:

Castellanoparlants

Iniciació

Valencianoparlants

Elemental

Mitjà

Superior

Preparatori professorat

CURSOS ESPECIALS:

Cursos intensius

Cursos anglès-català

Cursos tècnics

Cursos per correspondència

**en acabar el curs els alumnes obtindran
un certificat que ho acredite**

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

CENTRE CARLES SALVADOR

Moratín, 15. 6a - Tel. (96) 351 17 27 - 46002-VALÈNCIA

Pablo Iglesias, 29, entre.-dreta - Tel. (961) 520 56 67
03004-ALACANT

Enmig, 24 - Tel. (964) 23 75 18 - 12001-CASTELLÓ

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

obertament la gestió personal del president d'AP.

El laberint comunista

Però els problemes no s'escampen exclusivament del PSOE a la dreta, on, per cert, el cabdillisme d'**Adolfo Suárez** i el CDS està creant els primers problemes interns en el partit centrista, no més reduïts pel l'èxit relatiu en les darreres eleccions. Els comunistes s'enfronten també a una delicada situació, que intentaran abordar i resoldre en el congrés que tenen també previst per al pròxim trimestre.

Els comunistes espanyols no han deixat de perdre força des dels primers anys de la transició, fins i tot, en els moments en què la moderació socialista ha deixat lliure un espai a l'esquerra que, electoralment, ha estat ocupat per l'abstenció. A més, al PCE ha esclatat ara una dura, encara que discreta, lluita per la secretaria general, amb la convicció creixent que **Gerardo Iglesias** no és el dirigent que els comunistes necessiten per adaptar-se als nous temps i recuperar el nivell d'influència que van tenir en les eleccions de 1977. Ara, **Enrique Curiel**, l'ex-alcald de Còrdova, **Julio Anguita**, i d'altres volen disputar-se la poltrona de «**Gerardín**», que va arribar-hi gràcies al suport de **Santiago Carrillo**, a qui col·locà fora del partit en les primeres de canvi.

El congrés de CC.OO., al seu torn, serà una nova edició del congrés del PCE, però amb la novetat que al sindicat comunista els carrillistes conserven una esfera de poder no gens rebutjable i han amenaçat d'integrar-se en UGT després del congrés, si se'ls fa la vida impossible en el sindicat que fins ara ha dirigit **Marcelino Camacho** i que dirigirà després del congrés, segons tots els indicis, **Antonio Gutiérrez**. Així les coses, amb els partits en hores baixes i alguns d'aquells que van assolir poder a l'ombra del PSOE preocupats pel seu futur material, el panorama a la tardor es presenta amb un aspecte de fira crispada que farà parlar molt.

En qualsevol cas, no s'ha de perdre de vista que, immediatament, es discutiran projectes legislatius que, a més de suposar un al·licient addicional, poden incidir en els debats interns als partits. Es tracta de la discussió sobre la desaparició de la Llei Antiterrorista, per convertir-la en una altra cosa, el tema de les televisions privades, on el consens es preveu difícil, i els sempre polèmics pressupostos generals de l'estat, sobre l'eix dels quals gira tota la concertació social. □